

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

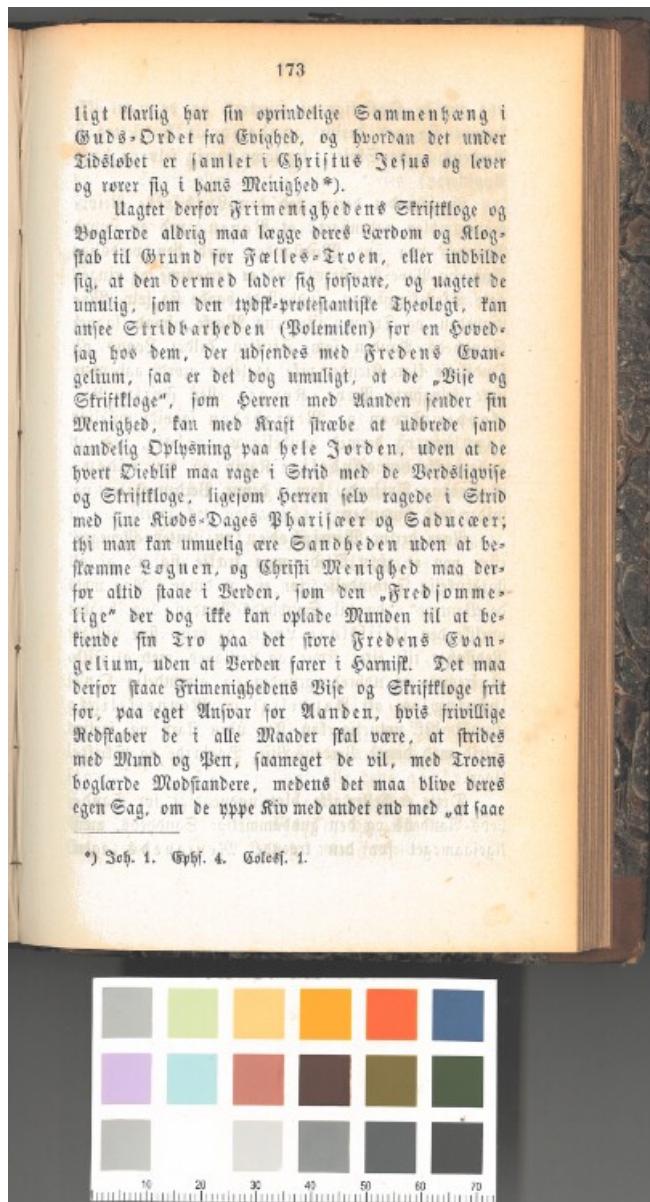
Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 185. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm4386/facsimile.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

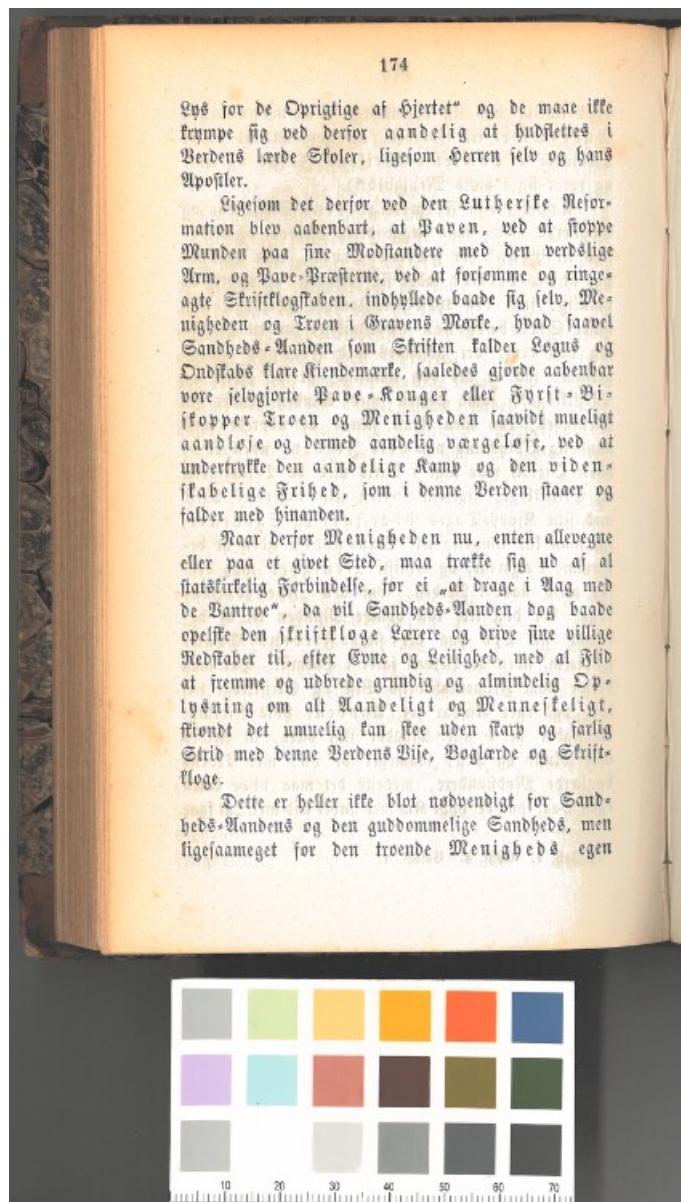

173

ligt klædig har sin oprindelige Sammenhæng i Guds-Ordet fra Gudighed, og hvordan det under Tidsslobet er samlet i Christus Jesus og lever og rører sig i hans Menighed*).

Uagter derfor Frimenighedens Skriftluge og Boglærde aldrig maa lægge deres Værdom og Kloeg-
stab til Grund for Fælles-Troen, eller indbilde
sig, at den dermed lader sig forsvare, og uagter de
umulig, som den tybst-protestantiske Theologi, kan
ansee Stridbarheden (Polemiken) for en Hoved-
sag hos dem, der ubjændes med Fredens Evan-
gelium, saa er det dog umuligt, at de „Vise og
Skriftluge“, som Herren med Aanden sender sin
Menighed, kan med Kraft prøve at udbrede sand-
aandelig Oplysning paa hele Jordens, uden at de
hvort Sieblit maa rage i Strid med de Verdsrigtige
og Skriftluge, ligesom Herren selv ragede i Strid
med sine Kiøds-Dages Pharisæer og Saducæer;
thi man kan umulig være Sandheden uden at be-
stemme Dogmen, og Christi Menighed maa der-
for altid staae i Verden, som den „Fredsomme-
lige“ der dog ikke kan opnade Munden til at be-
klaende sin Tro paa det store Fredens Evan-
gelium, uden at Verden farer i Hornist. Det maa
derfor staae Frimenighedens Vise og Skriftluge frit
for, paa eget Ansvar for Aanden, hvis frivillige
Redstaber de i alle Maader skal være, at strides
med Mund og Pen, saameget de vil, med Troens
boglærde Modstandere, medens det maa blive deres
egen Sag, om de ypper livet med andet end med „at have

* Joh. 1. Ephs. 4. Colos. 1.

174

Lys for de Oprigtige af Hjertet“ og de maae ikke
krympe sig ved derfor aandelig at hudslettes i
Verdens lærde Skoler, ligesom Herren selv og hans
Apostler.

Ligesom det derfor ved den Lutherske Rejor-
mation blev aabenbart, at Paven, ved at stoppe
Munden paa sine Modstandere med den verdslige
Arm, og Pave-Presterne, ved at forsamme og ringe-
sagte Skriftlogtslaven, indhyllede baade sig selv, Me-
nigheden og Troen i Gravens Mørke, hvad saavel
Sandheds-Aanden som Skriften falder. Dog nu og
Ondslabs klare Kniendemærke, saaledes gjorde aabenbar
vore selvgorde Pave-Konger eller Fyrst-Bis-
kopper Troen og Menigheden saavidt muligt
aandloje og dermed aandelig værgeløse, ved at
undertrykke den aandelige Kamp og den viden-
skabelige Frihed, som i denne Verden staar og
falder med hinanden.

Når derfor Menigheden nu, enten allevegne
eller paa et givet Sted, maa trække sig ud af al
statskælig Forbindelse, for ei „at drage i Aag med
de Bantroe“, da vil Sandheds-Aanden, dog baade
opefste den skriftluge Lætere og drive sine villige
Redstaber til, efter Evne og Lejlighed, med al Hild
at fremme og udbrede grundig og almindelig Opy-
lysning om alt Aandeligt og Menneskeligt,
skont det umulig kan skee uden Kary og farlig
Strid med denne Verdens Vise, Boglærde og Skrif-
luge.

Dette er heller ikke blot nødvendigt for Sand-
heds-Aanden og den guddommelige Sandheds, men
ligesaameget for den troende Menigheds egen